

(Morgonsol.doc)

Brev till nyomvända

5 Morgonsol

Avsnittet i sin helhet består av väl avvägda, välskrivna perioder, där budskapet upprepas i ständigt nya variationer.

David talar i Psaltaren 52 (sic) om tjutande hundar som i nattens mörker lurade på honom. s 179. Detta troligen anledningen till den mörkret kontrasterande rubriken "Morgonsol". Innehållet nämligen genomdat av en ljus och trygg övertygelse om Guds beskydd och pånyttfödelsens möjligheter.

Adressater är människor som är bärare av "liv", kallade de små, de pånyttfödda, de som blivit väckta till nytt liv. Dessa pånyttfödda behöver påminnas om att de äger en Gud som månar om de sina, tycker om dem, ja som t o m står i en personlig kärleksrelation till dem.

Hans allmakt står till vårt förfogande, såvitt vi hava makt över hans hjärta. Och vad säger han? »Vänd bort dina blickar från mig; de komma mig att darra.» Av vad? Av kärlek. Kunglig nåd! Härliga utsikt för framtiden! s 178 f

Guds omsorg är avsnittets tema och det ena vittnesbördet om denna omsorg avlöser det andra. Allt eftersom smyger sig också förmaningar in, förmaningar nödvändiga för de omvändas förkovran.

Man känner igen sig i EG:s användning av bibeln. Älsklingsställena ur GT dyker upp, och med dem EG:s alldeles speciella tolkning av dessa bibelställen. Han hänvisar till Job, att denne trots katastroferna levde under beskydd, till moln- och eldstoden som höll Farao på avstånd, till bäcken Kerit, liksom till öknen och dess himlastege.

Vårt svaga liv är honom kärt. Han omgärdar sin utvalde. Ingenting kan skada honom. Stängslet omkring Job var säkert, Job 1:10.

Eld- och molnstoden var för Israels barn den osynliga handen, som höll Farao på avstånd.

I stridens hetta är han vår lugna borg, i ensligheten vårt sällskap. Skilda från det verksamma livets fröjder, njuta vi av hans under. Kerit saknar ej sitt intresse för en Guds man.

Öknen har alltid sin himlastege. s 177

Bildspråket är det för EG vanliga. Gud liknas vid en moder alternativt vid en

brudgum. De kristna får hela lärjungar, brud, den svaga plantan, den rykande veken eller ett förbråkat rö.

Lik en moder, ja mer än någon dödlig, vakar han över de sina. Ingen brudgum kan så älska sin brud som Jesus älskar sina lärjungar. I styrkan av sin kärlek, vishet och allmakt är han vår »Rabbuni», en mästare utan like. Ingen planta är för svag att växa under hans händer. »Ett förbråkat rö skall han icke sönderbryta, en rykande veke skall han icke släcka ut.» Han förtvivlar ej om någon av sina lärjungar, så länge de trots alla brister hålla sig intill honom. s 177

Förmaningarna handlar om att komma närmare Kristi kors, att gripa tag i Kristus och inte släppa honom eftersom ingen annan än Jesus kan göra den nyomvända lycklig.

Såg du en skönare bild än hans? Har du känt en kärlek, djupare än hans? Du kom full av oro, kval och bekymmer. Längtan drog dig till att söka hans person. Smärtan upphörde, hjärtat vilade, när du kom i närheten av ett hjärta, som älskade dig, liksom stålet, när det drages av magneten. Vilan i Gud bär oss till gemenskapen med honom. Kom närmare! Närmare Jesu kors!

Var stilla! Ingen annan än Jesus kan göra dig lycklig. Han är trädgårdsmästaren, som ansar och vattnar den svaga plantan; läkaren, som känner på ditt livs puls och helar varje brist; stammen, som bär grenen och genomströmmar dess fibrer med sin frälsande nåd; modern, som hugsvalar; vännen, som aldrig överger. Han är din brudgum skön. Tag honom fullt, släpp honom ej. s 188

Förmaningarna fortsätter med att varna för att låta ”en besegrad fiende” (djävulen, min kommentar) skrämman bort sig, samt med en maning att förlita sig mer på foten än ögat. Det betyder att satsa på en agerande tro mer än en skärskådande.

Låt ej en besegrad fiende skrämman dig bort. »Kom in! Kom in, och himlens fröjd blir din.» Tro på hans närvaro! Lita på hans hjärta! Trons väg öppnas mer för vår fot än för ögat. Den som gått i kraften av hans ord finner vägen banad för sina fötter. Herren är ditt livs värn. s 179

I slutändan samlar EG upp sin framställning i förmaningen att aldrig glömma att lita på Kristus. Detta via en berättelse om liten flicka som i farans stund litade på sin mamma, dessutom via konung David som enligt Psaltaren i mörker och fara förlitade sig på Jehova.

För vem skulle jag räddas? En liten flicka jollrade på sin moders knä. Då kom grannens hund, den store, svarte »Karo». Den lilla brast i gråt och sade: »Hunden, hunden kommer!» »Annie,» sade modern lugnt, »du är ju hos mamma.» — »Mor», utbrast Annie, »du skall bevara mig.» Och slutande sina små armar kring hennes hals, tillade hon: »Glöm aldrig, lilla mamma, att jag litar på dig.»

David, som var omgiven av fientliga makter, talar om tjutande hundar, som i nattens mörker lurade på honom.

Men han slöt sina armar, den enfaldige kungen, omkring Jehova och sade: »Hjälp mig, ty jag förtröstar på dig.»

De många försäkringarna av hans mun om fast tro på Herren likna Annies ord: »Glöm aldrig, att jag litar på dig.» Men är det inte övermod att tala så mycket om sin tro? Nej, icke här. Det är en förunderlig nåd, att vi arma få vänta något av Gud. Och med de många löften, han givit oss, kan väl ingen, som känner honom, tvivla på hans person. Jesus, jag litar på dig nu. Du är mitt livs värn. »Glöm aldrig, att jag litar på dig.» s 179

Bibelanknytningarna

Vissa hänvisningar till GT anknyter löst till EG:s uppfattning om Guds omsorg om de små. Andra är gammaltestamentliga exempel på Guds omsorg. Brudgummens förälskelse i Höga Visan förstår EG som Guds innerliga kärlek till sina barn. Detta betraktar jag som övertolkning, ja som godtycke.

* principiellt viktigt exempel på Guds omsorg
– exempel på Guds omsorg
” övertolkning

– 2 Mos 13:22 s 177 *Molnstoden* upphörde icke om dagen att gå framför folket, ej heller *eldstoden* om natten.

– 1 Kon 17:3 s 177 Gack bort härifrån och vänd dig öster ut och håll dig gömd vid bäcken Kerit, som ligger öster om Jordan!

– Job 1:10 s 177 Har du icke omgärdat honom och hans hus och allt hvad honom tillhör på alla sidor? Hans händers verk har du välsignat och hans hjordar utbreda sig i landet.

* Ps 27:1, s 177 Herren är mitt ljus och min frälsning; för hvem skulle jag frukta? *Herren är mitt lifs värn; för hvem skulle jag rädas?* Ps 27:1

* Ps 52:7 s 179 Om aftonen komma de tillbaka, de *tjuta såsom hundar* och gå omkring i staden.

* Ps 143:8 s 179 Låt mig bittida förnimma din nåd, *ty jag förtröstar på dig*. Kungör mig den väg som jag bör vandra, ty till dig upplyfter jag min själ. (Psaltarhänvisningarna till Ps 52:7 och till 143;8 skall kopplas samman)

” HV 6:4 s 178 Vänd dina blickar bort från mig! De komma mig att darra. Ditt hår är såsom en hjord af getter, som löpa ned ifrån Gileads berg.

* Jes 42:3 s 177 Den rö som är bruten, skall han icke krossa, och den veke, som ryker, skall han icke utsläcka. Med saning skall han låta rätten utgå.

* Sef 3:17 s 177 Herren, din Gud, är midt uti dig, den starke hjälparen. Han skall fröjda sig öfver dig med lust, tiga stilla i sin kärlek, glädjas öfver dig med jubel.